

5 | Třeboň - Slověnice, kemp Na Borkách | 9,6 km

ITINERÁŘ

celk.	dist.	místo
0,0	0,0	Třeboň, kostel sv. Jiljí
0,1	0,1	Třeboň, Sokolská ulice
0,4	0,3	Třeboň, Palackého náměstí
0,5	0,1	Třeboň, ulice Svobody
0,9	0,4	Třeboň, Táboritická ulice
1,0	0,1	Třeboň, ulice Daskabát
1,3	0,3	Třeboň, přechod hlavní silnice I/34
1,5	0,2	Třeboň, Líbalova ulice
1,8	0,3	Třeboň, konec města
2,8	1,0	rybník Bičan
3,2	0,4	rybník Starý u Břilic
3,8	0,6	silnice Břilice - Dvorce, napojení na zelenou turistickou trasu
7,1	0,3	Dunajovická hora, odpojení od zelené turistické trasy
7,3	0,2	Dunajovická pískovna
7,9	0,6	rozcestí, napojení na zelenou turistickou trasu
8,7	0,8	Dunajovice
11,5	2,8	Horní Slověnice
11,7	0,2	Dolní Slověnice, kostel sv. Mikuláše a Linharta
12,0	0,3	odbočka ke kempu Na Borkách, odpojení od zelené turistické trasy
12,8	0,8	kemp Na Borkách

INFORMACE

1 **Obec Dunajovice**
www.obecdunajovice.cz

2 **Kemp Na Borkách**
ubytování
Horní Slověnice u rybníka Dvoříště
p. Šíma
tel.: 775 227 426, 775 070 886

ZAJÍMAVOSTI

1 Zatopený pískovcový lom

ZASTAVENÍ

1 Za Třeboň u rybníků na naučné stezce

2 Dunajovická hora, poutní areál

3 Slověnice, silniční hráz se dvěma kamennými mostky

Po roce opět na místě činu. Tady jsem tehdy s úlevou spočinul ve stínu kostela na kamenné dlažbě, šťastný, že už je konec. A teď jsem rád, že zase vidím většinu známých tváří, se kterými jsme se tady vloni loučili. A taky jsou tu někteří noví poutníci – zelenáči. Ještě netuší, do čeho jdou. A my vlastně také ne. Takové vedro, jaké nám předpovídají meteorologové, jsme si ještě neužili.

Máte-li před sebou padesátikilometrovou třídenní cestu, je základem úspěchu pečlivá příprava, vhodné obutí a dobře sbalené věci. A tak mnozí stojí na startu cesty v černých lakýrkách, s igelitovými taškami plnými náhradních bot a svetrů, s velkou termotaškou s jídlem nebo s deštníkem. Obrovská krosna spočívá také na zádech Martiny.

„To máš na seskok s padákem?“

„Ty, nedělejte si ze mě srandu, kluci.“

„To jsem zvědavěj, s kým si ho vyměníš?“

„No, zrovna pan ředitel má takovej malej. Ten by mohl.“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Po roce jsme opět v Třeboni. Tady na tom místě jsem si vloni unavený sedl. Byl jsem šťastný, že už jsme v cíli. A teď jsem rád, že zase vidím většinu známých z loňska. Dokonce přibyli i někteří noví poutníci. Ale snadné putování to nebude. Předpověď počasí říká, že bude pořádné vedro.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Při putování je důležité mít dobré boty a lehký batoh. Někteří z nás se tím ale neřídí. Například Martina jde s obrovským batohem. A někdo se jí ptá:

„To máš na seskok s padákem?“

„Nedělejte si ze mě srandu, kluci.“

„To jsem zvědavěj, s kým si ho vyměníš?“

„No, zrovna pan ředitel má takovej malej. Ten by mohl.“

„Kdyby se vám něco na cestě líbilo, něco vás zaujalo, třeba nějaký kamínek nebo tak něco, tak si to schovejte. Prostě takové věci sbírejte, bude to vaše památka na putování.“

„Prej kamínek... Radši nahatý ženský v plavkách!“

„Nahatý v plavkách neexistujou, buď jsou nahatý, nebo v plavkách.“

„Ajaj, Robert si právě našlápl psí lejno!“

„To sis, Roberte, zvolil zajímavý předmět jako památku na naše putování!“

ZA TŘEBONÍ U RYBNÍKŮ NA NAUČNÉ STEZCE

Rybník patří mezi základní prvky třeboňské krajiny už od 13. století. Byly zakládány na rašelinovém podloží. Původně sloužily k odbahňování mokrého terénu a jeho přeměnění v úrodné pole a louky. Později se začaly využívat především pro chov ryb. Žije okolo nich

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

„Kdyby se vám na cestě líbil třeba nějaký kamínek, tak si ho schovejte. Bude to vaše památka na putování.“

„Prej kamínek... Radši nahatý ženský v plavkách!“

„Nahatý v plavkách neexistujou. Buď jsou nahatý, nebo v plavkách.“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

„Ajaj, Robert si právě našlápl psí lejno!“

„To sis, Roberte, zvolil zajímavý předmět jako památku na naše putování!“

mnoho vzácných živočichů a sro-
ste mnoho zajímavých rostlin. Dřív
se ale na rybnících hospodařilo
trochu jinak než dnes. Po výlovu
se nechával rybník „odpočinout“
= „vyletnit“. Zůstal rok vypuštěný a dokonce
se na dně pěstovala zelenina. Dnes se rybní-
ky hnojí, voda je proto špinavá a nežije v něm
tolik živočichů ani rostlin. Rybníky jsou oproti
dřívějšíku vlastně mrtvé. Přesto v jejich okolí
najdete orla mořského, kormorána velkého,
užovku obojkovou, potápku roháče, motáka
pochopa, rákosníka proužkovaného, skokana
zeleného a škebli rybníčnou. Stačí se jen tiše
a opatrně dívat.

*V kapsách poutníků se také skrývá ledacos. Mapa, kapesník, desetikoruna, tužka, sklá-
dací nůž, barevný střípek dlaždice ze zasypané
lesní cesty, bonbon, poutnický deník, zmuch-
laná účtenka z nákupu, mušle... Luboš nosí
v kapse klobásu...*

„Hele, obrázek, tady jsme byli minulej rok.“

„Nebyli, fakt.“

„Ale já to tady mám v deníčku nalepený jako

ZA TŘEBONÍ U RYBNÍKŮ NA NAUČNÉ STEZCE

Třeboňsko a rybníky
k sobě patří odnepaměti.
Rybníky dříve sloužily k odvodňování
mokré půdy. V odvodněných místech
vznikaly úrodná pole a louky. Později
rybníky začaly sloužit hlavně k chovu
ryb. Po výlovu ryb se do rybníka rok
nenapouštěla voda. Rybník byl bez
vody a na dně se pěstovala zelenina.

Dnes už se rybníky napouštějí každý
rok. Do rybníků se sype hnojivo
pro ryby. Kvůli hnojení už v rybníce
nežije tolik živočichů a rostlin jako
dřív. Přesto je možné okolo rybníků
pozorovat některé vzácné živočichy
a rostliny. Stačí se u rybníka jen tiše
a opatrně dívat.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

V kapsách poutníků se dá najít
ledacos. Například mapa, kapesník,
desetikoruna a mnoho dalších věcí.
Luboš nosí v kapse klobásu...

zastávku, ten obrázek.“

„Ne, opravdu jsme tudy nešli.“

*„Ale je tam nějaký obrázek Marie
A vypadá stejně ten obrázek.“*

„No, je to pořád Marie, ale...“

„No jo, není, ale vypadá ta Marie stejně pěkně.“

DUNAJOVICKÁ HORA, POUTNÍ AREÁL

Zalesněná Dunajovická hora je ve výšce 504 metrů nad mořem nejvyšším místem Třeboňské pánve. Nad stejnojmennou obcí s výhledem z úbočí je vystavěna poutní barokní kaple sv. Kříže se studánkou a křížovou cestou

se čtrnácti zděnými kapličkami. Každoročně se zde koná poutní mše svatá sedm týdnů po Velikonocích na slavnost Seslání Ducha svatého. Uprostřed přírody se sejdou poutníci, všichni lidé ze vsi, prožijí bohoslužby, posedí a povídají si a občerství se vodou ze studánky, která

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Rozhovor na rozcestí:

„Hele, obrázek, tady jsme byli minulý rok.“

„Nebyli, fakt.“

„Ale já tady mám v deníčku nalepený ten obrázek.“

„Ne, opravdu jsme tudy nešli.“

„Ale je tam nějaký obrázek Marie. A ten obrázek vypadá stejně.“

„Ano, je to Marie. Ale jiná.“

„No jo, není to ona. Ale vypadá také pěkně.“

má prý zázračnou moc. Ke stavbě kaple se totiž váže několik pověstí. Podle jedné kapli postavil slepec, který se omyl léčivou vodou vyvěrající ze studánky pod kaplí a zrak se mu navrátil. Druhá pověst vypráví o důstojníkovi francouzské armády a jeho slu-

hovi z dob napoleonských válek, kteří převáželi truhlu s domnělým válečným pokladem z Ruska. Vojáci požádali místního sedláka, aby jim ukázal směr cesty do Ledenic. Když přijeli do místa, kde se nyní nalézá kaple sv. Kříže, museli z cesty odstranit kmen. Když se oba vojáci sklonili, aby kmen odstranili, chamtivý sedlák je zabil, aby se zmocnil domnělého válečného pokladu. Těla i se saněmi hodil do tůně. V truhle poklad nebyl. Sedláka tížilo svědomí, a tak věnoval faráři peníze na vystavění kaple. Na smrtelné posteli se údajně ke svému činu přiznal. Dne 27. září 1885. Kapli sv. Kříže a oltář tehdy posvětil třeboňský děkan P. František Toušek.

Okolí Dunajovické hory bylo místem střetů armád. Například v roce 1618, kdy se na návrší mezi obcemi Dunajovice a Horní Slověnice

DUNAJOVICKÁ HORA, POUTNÍ AREÁL

Dunajovická hora je nejvyšší kopec v okolí Třeboně. Na Dunajovické hoře je stará poutní kaple a křížová cesta s kapličkami. Na Dunajovické hoře se pravidelně každý rok koná mše svatá na svátek Seslání Ducha svatého.

Na Dunajovické hoře je studánka. Podle pověsti prý voda ze studánky navrátila zrak slepci. Slepec pak postavil kapli na Dunajovické hoře.

Další pověst vypráví o důstojníkovi a jeho sluhovi. Důstojník a jeho sluha kolem převáželi truhlu s pokladem. Zeptali se na cestu místního sedláka. Sedlák však důstojníka a jeho sluhu zabil, aby získal poklad v truhle. Truhla však byla prázdná. Sedláka tížilo svědomí za vraždu. Proto sedlák věnoval peníze na stavbu kaple na Dunajovické hoře.

utkala česká vojska stavovského generála Heinricha Matthiase Thurna a císařského generála Karla Bonaventury Buquoye. Bitva trvala od osmé hodiny ranní až do samé noci. Císařské vojsko bylo poraženo, utrpělo velké ztráty. V okolních lesích a polích tady leží tisíce mrtvých vojáků.

Daleko víc než kaplička, studánka a zastavení křížové cesty na Dunajovické hoře nám v horkém dni dělá radost zatopený lom v těsném sousedství. Jak prohlásil Kája: „Koukneme se a vidíme krásnou písčnou pláž, kde kluci pomáhali čeřit vodu rybám.“ Několik odvážlivců

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Po cestě jsme objevili zatopený lom. Někteří z nás se v lomu koupají. A Kája se na běhu ptá, jaké to bylo.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Rozhovor dvou poutníků:

„Lidé si dřív pomáhali a nezáviděli si.“

„Já myslím, že si vždycky záviděli.“

„Ale jen trochu.“

„A myslíš, že teď si závidějí hodně?“

„Myslím si to. Lidé dnes mají auta, domy, peníze.“

„A lidé, kteří toho moc nemají, jsou přátelštější?“

„Je to tak.“

shodilo svršky a vrhlo se do chladivé vody. Báječné osvěžení! A Kája s diktafonem v ruce teď dělá s každým, kdo z vody vylézá, krátké informační interview.

„Lidi si dřív pomáhali víc. Byli na stejné úrovni, víš? Jako že si byli všichni rovni. Že si nemuseli vyčítat, že jeden má lepší auto, ten má zase lepší barák, rozumíš?“

„Ale já myslím, že to bylo vždycky, že někdo měl třeba o trošku lepší auto...“

„Ale o trošku! Si lidi neměli co vyčítat.“

„A myslíš, že teď je to o hodně?“

„Takový, že lidi mají dneska všechno, auta, baráky, peníze... Jo, že nejsou, jako byli, ale že už jsou něco vejš. Já nevím, myslím si to.“

„Takže lidi, který toho moc nemají, drží víc při sobě?“

„Je to tak.“

SLOVĚNICE, SILNIČNÍ HRÁZ SE DVĚMA KAMENNÝMI MOSTKY

Slověnice jsou datovány od 13. století kolem gotického kostela sv. Mikuláše a sv. Linharta.

SLOVĚNICE, SILNIČNÍ HRÁZ SE DVĚMA KAMENNÝMI MOSTKY

Vesnice Slověnice vznikla kolem kostela svatého Mikuláše a svatého Linharta. Slověnice rozděluje rybník Dvořiště na dvě části. Na jedné straně rybníka jsou Horní Slověnice. Přes most na druhé straně jsou Dolní Slověnice. Most spojující Horní a Dolní Slověnice je významnou technickou památkou. Ve Slověnicích je také mnoho pěkných staveb se zdobenými štíty.

Blízko Slověnic byla za války letecká střelnice. Na střelnici se cvičila střelba z letadel a shazování bomb. Při cvičení střelby docházelo k častým nehodám. Jednou dokonce letadlo spadlo přímo do vesnice.

Zátokou rybníka Dvořiště jsou dnes rozdělené na Horní a Dolní Slověnice. Silniční hráz se dvěma kamennými mostky přes rybník Dvořiště z první poloviny 19. století je významnou technickou památkou a krásným architektonickým prvkem obce. Najdeme tu také řadu staveb hodnotné lidové architektury se zdobenými štíty. Za druhé světové války byla na okolních pastvinách a polích zřízena letecká střelnice nacistické Luftwafe, na níž se cvičila kulometná střelba z letadel a shazování betonových bomb na cíl. Docházelo zde k častým nehodám, jedno letadlo se dokonce zřítilo přímo do vsi.

„Třeba některým lidem neřeknu: ‚Hele, fotím, to ne, ale fotím v tom momentě něco nečekaného. Ty osoby nebo tu věc, aby to bylo nečekaný.“

„To je vždycky nejlepší, z toho jsou ty nejhezčí fotky.“

„A potom ty tváře zděšený, a ty voči vždycky vykulené, tak to je potom podívaná.“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Rozhovor na cestě:

„Když fotím, tak to lidem předem neřeknu. Fotím nečekaně.“

„Fotit nečekaně je nejlepší. Z toho jsou ty nejhezčí fotky.“

„To je potom podívaná na vyděšené tváře. Nebo vykulené oči.“

